

Sygn. akt VIII Gz 187/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

Sędziowie: SSO Wiesław Łukaszewski

SR del. Artur Fornal

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Ł. J.**

przeciwko **M. Ł.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego
w Bydgoszczy z dnia 1 września 2016 r., sygn. akt VIII GC 2384/14

postanawia:

1. oddalić zażalenie,
2. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Elżbieta Kala Wiesław Łukaszewski Artur Fornal

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.903,02 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zabezpieczającego. Sąd wskazał w uzasadnieniu, że na powyższą kwotę składały się kwota 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz kwota 703,02 zł tytułem kosztów postępowania zabezpieczającego poniesionych przez powoda. Koszty te zostały ustalone postanowieniem Komornika Sadowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy z dnia 17 lipca 2016 r. Postanowienie to stało się prawomocne.

Tytułem zabezpieczenia było wydane przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 2.06.2016 r. postanowienie o zabezpieczeniu roszczenia powoda.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił zdaniem Sądu pierwszej instancji przepis art. 745 § 1

k.p.c zgodnie z którym, o kosztach postępowania zabezpieczającego sąd rozstrzyga w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a o kosztach postępowania zabezpieczającego później powstałych rozstrzyga na wniosek strony sąd, który udzielił zabezpieczenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwany podniósł, że w jego ocenie wydane postanowienie nosi znamiona znacznych obciążeń ponad potrzebę. Dodał, że zawiadomienie o wszczęciu postępowania zabezpieczającego otrzymał z sądu znacznie po fakcie zajęcia środków przez komornika, co odbiera jako rażące naruszenie jego praw i narażenie na nieuzasadnione koszty. Pozwany dodał, że pomimo tego, że ciężko mu było pogodzić się z krzywdzącym w jego ocenie wyrokiem sądu, to jednak zamierzał się z niego wywiązać.

Pełnomocnik powoda w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego odrzucenie, jako skierowanego do niewłaściwego sądu (tj. Sądu Rejonowego zamiast do Sądu Okręgowego), a ponadto wskazał, że zażalenie także z przyczyn merytorycznych nie zasługuje na uwzględnienie. Powód wskazał, że podniesione przez pozwanego w zażaleniu okoliczności nie mają żadnego znaczenia w sprawie albowiem obowiązek ponoszenia kosztów postępowania (w tym kosztów postępowania zabezpieczającego) w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c w zw. z art. 13 §2 k.p.c w zw. z art. 745 § 1 k.p.c jest niezależny od tego czy postępowanie było prowadzone celowo, wadliwie, złośliwie (czemu powód zaprzeczył). Powód podniósł także, że to pozwany, składając szereg pism i wniosków obarczonych brakami formalnymi, doprowadził do sytuacji, w której postępowanie od chwili wydania wyroku do dnia uprawomocnienia się postanowienia o odrzuceniu apelacji trwało ponad rok czasu, co w sposób oczywisty świadczy o rzeczywistych zamiarach pozwanego. Wbrew bowiem temu co podniósł pozwany w zażaleniu, nadal pozostaje on w zwłóce w spełnieniu świadczenia na rzecz powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do wniosku powoda o odrzucenie zażalenia.

Stwierdzić należy, że co prawda pozwany wskazał w zażaleniu Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, jednak wobec faktu, iż pismo z dn. 8.09.2016 r. określił jako zażalenie na postanowienie z dn. 1.09.2016 r., a Sąd Rejonowy nie jest wskazany w zażaleniu jako ten sąd do którego to zażalenie jest kierowane, można równie dobrze przyjąć, iż wskazanie Sądu Rejonowego precyzuje orzeczenie które pozwany zaskarżył. Trzeba też podkreślić, iż pozwany nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, a w aktach sprawy brak jest dodatkowo odpisu treści zarządzenia określającego sposób pouczenia pozwanego o trybie wniesienia środka zaskarżenia. Tym samym, sam fakt braku wskazania Sądu do którego kieruje on zażalenie, nie powinno skutkować jego odrzuceniem, a co najwyżej wezwaniem go do sprecyzowania właściwego organu. Skoro jednak Sąd Rejonowy nadał bieg zażaleniu pozwanego i przekazał je do rozpoznania sądowi właściwemu, czynność ta stała się zbędna.

Przechodząc zaś do oceny zażalenia, stwierdzić należy na wstępie, że w sprawie, w której koszty postępowania zabezpieczającego powstały już po wydaniu wyroku kończącego postępowanie w instancji, a więc w sytuacji gdy postępowanie zostało już zakończone i co do zasady nie zostanie wydane dodatkowe postanowienie kończące dotyczące kosztów postępowania, zachodzi potrzeba odrębnego rozstrzygnięcia o powstałych później kosztach zabezpieczenia. Samo wydanie wyroku zasądzającego w postępowaniu gospodarczym - jak również każdego innego zarządzenia tymczasowego - nie przesądza bowiem o tym, czy koszty zabezpieczenia w ogóle powstaną oraz w jakiej wysokości. Sytuacja powyższa uregulowana jest w przepisie art. 745 § 1 kpc in fine, zgodnie z którym w takim wypadku o kosztach zabezpieczenia rozstrzyga na wniosek strony sąd, który udzielił zabezpieczenia.

Postępowanie zabezpieczające ma charakter postępowania pomocniczego w stosunku do postępowania rozpoznawczego oraz postępowania egzekucyjnego. Pomimo pomocniczego charakteru postępowanie to cechuje samodzielność funkcjonalna i strukturalna. Samodzielność funkcjonalna wyraża się w odrębności funkcji postępowania zabezpieczającego, która polega na udzielaniu ochrony prawnej o tymczasowym (prowizorycznym) charakterze. Odrębność strukturalna znajduje odzwierciedlenie w tym, że postępowanie zabezpieczające, choć toczy się często w ramach postępowania rozpoznawczego, jest postępowaniem w pełni odrębnym od postępowania rozpoznawczego (A. Jakubecki [w:] Komentarzu do art. 730 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Jakubecki Andrzej, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz, LEX/el. 2010).

Na uwadze należy mieć zwłaszcza, że postępowania zabezpieczającego nie należy wiązać wyłącznie z egzekucją i jego zadanie wykracza poza zapewnienie wykonalności przysłego merytorycznego orzeczenia w sprawie.

Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie regulują zagadnień proceduralnych związanych z prowadzeniem postępowania zabezpieczającego w sposób wyczerpujący i w wielu kwestiach konieczne jest stosowanie w tym postępowaniu, na podstawie art. 13 § 2 kpc, rozwiązań dotyczących postępowania rozpoznawczego. Nie budzi wątpliwości, że rozstrzygnięcie o obowiązku poniesienia kosztów zabezpieczenia przez Sąd w postępowaniu zabezpieczającym w stosunku pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem następuje z uwzględnieniem zasad określonych w art. 98 i nast. kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Wniosek o przyznanie kosztów postępowania zabezpieczającego powinien być traktowany jako wniosek inicjujący odrębne od rozpoznawczego postępowanie - w przedmiocie zasądzenia tych kosztów już po wydaniu orzeczenia kończącego postępowanie.

Podnoszona przez pozwanego okoliczność niepowiadomienia go przez powoda lub sąd o złożeniu wniosku o zabezpieczenie roszczenia nie ma znaczenia w sprawie, albowiem dodatkowy odpis takiego postanowienia, jak wynika z akt sprawy został przez sąd doręczony pełn. powoda, zgodnie z § 192 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 23.12.2015 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U 2015.2316) w myśl którego, wydając wierzycielowi tytuł wykonawczy na podstawie pełnomocnictwa w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia, sąd dołącza również odpis tego postanowienia z uzasadnieniem, o ile zostało sporządzone, w celu przekazania go organowi egzekucyjnemu dla doręczenia dłużnikowi.

Nie ma też znaczenia okoliczność, że pozwany zamierzał wywiązać się z zobowiązania wobec powoda zgodnie z wyrokiem sądu, tym bardziej, że pozwany nie wykazał aby zapłacił powodowi jakąkolwiek kwotę. Trudno zatem uznać aby złożenie przez powoda wniosku o udzielenie zabezpieczenia, a w konsekwencji o przyznanie kosztów tego postępowania było ze strony powoda działaniem zmierzającym do niepotrzebnego obciążania pozwanego dodatkowymi kosztami.

Pozwany nie kwestionował przy tym w zażaleniu wysokości kosztów postępowania zabezpieczającego, kwestionując je co do zasady, niemniej jednak, stwierdzić należy, że wysokość ta została przez Sąd Rejonowy prawidłowo ustalona. Przede wszystkim jeśli chodzi o koszty wykonania zabezpieczenia w wysokości 703,02 zł, to prawomocne postanowienie komornika sądowego z dn. 18.07.2016 r., ustalające te koszty w takiej właśnie wysokości stanowiło prejudykat dla sądu w zakresie ich wysokości. Postanowienie to z resztą zostało doręczone pozwanemu i nie zostało przez pozwanego zaskarżone, tak więc sama wysokość kosztów postępowania zabezpieczającego nie mogła już być przedmiotem oceny Sądu Rejonowego. Sąd orzekający w sprawie nie mógł badać prawidłowości postanowienia komornika o ustaleniu wysokości kosztów wykonania zabezpieczenia.

Jeżeli natomiast chodzi o wysokość kosztów wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną przez radcę prawnego w toku postępowania zabezpieczającego, to Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił tę wysokość w oparciu o treść § 8 ust. 1 pkt 7 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2015.1804).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na podstawie przepisu art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc i w związku z art. 13 § 2 kpc.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 98 kpc, przy uwzględnieniu stawki wynagrodzenia radcy prawnego obliczonej zgodnie z § 10 ust. 2 pkt 1 w związku z § 2 pkt 5 w/w Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r.

Elżbieta Kala Wiesław Łukaszewski Artur Fornal